

Verkondiging 25-07-2021

Zomertijd, vakantietijd. Veel mensen zijn of al weg of gaan op weg. En de mensen die thuis blijven, tellen de dagen tot hun dierbaren weer terugkomen.

Mensen op reis. Dat is vanouds het beeld van het leven. Het leven als een reis. op reis zijn, op weg zijn, is ook het beeld van een gelovige, religieuze mens. In de Bijbel staan vele verhalen over mensen die weggeroepen worden uit hun land, weg van hun familie, uit hun veilige en zekere bestaan, op weg naar het onbekende, een nieuw leven tegemoet. Met weinig andere bagage dan hun geloof in een belofte, dat het ergens toe leidt. Denk maar aan Abraham, denk aan Mozes.

Beiden maakten een lange tocht. Geloven is een lange tocht maken. Soms maken gelovigen letterlijk een lange tocht, doordat ze naar Jeruzalem, naar Mekka, of op bedevaart naar Lourdes, naar Kevelaar, naar Rome, naar Santiago de Compostella gaan.

De eerste christenen noemden zichzelf 'mensen van de weg'. Ze hebben daarbij vast gedacht aan een van de zeven 'ik ben'-woorden van Jezus: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven'. En zo gingen ze op weg, zoekend naar nieuwe wegen op weg naar die nieuwe toekomst, die Jezus steeds 'het koninkrijk van God' noemde.

Geloven is een lange reis, is kiezen voor een nieuwe toekomst, is zeggen dat er altijd nog een weg verder is, ook voorbij de dood. Daar heb je een lange adem voor nodig. zeker als er van die toekomst nog maar weinig zichtbaar of tastbaar is. Verder trekken voelt dan riskant, geeft je het gevoel in een donker en onbekend diep te belanden. Onderweg zul je steeds meer zekerheden moeten loslaten, zonder dat je daar onmiddellijk iets voor in de plaats krijgt. Dan sluipen angst en twijfel bij je binnen: Ben ik wel op de goede weg? Waar kom ik in Godsnaam uit? Is het niet veiliger om terug te keren. En kan dat dan nog wel? Dan heb je een wegwijzer, een oriëntatiepunt, een teken van leven nodig om verder te durven gaan, om nieuwe moed op te doen. Dat kan een mens zijn die iets doet, die gewoon begint een stukje van die nieuwe weg zichtbaar en begaanbaar te maken. Een mens als Jezus.

In het evangelie van vandaag is er sprake van mensen die op weg zijn. Ze hebben Jezus gevolgd, ze zijn ver van huis en het is avond, ze zijn moe. Ze maken geen aanstalten om naar huis te gaan. Misschien vinden ze iets bij Jezus wat thuis niet te vinden is. De apostelen vinden het maar niks en weten geen raad met de situatie. Maar Jezus zegt eenvoudigweg: 'Geven jullie hen te eten'. En dat doen ze en er blijkt meer dan voldoende te zijn. En zo is het verhaal de geschiedenis ingegaan als het verhaal van de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging.

En wij denken: hoe kan dat nou? Voor zoveel mensen - vijfduizend man, waar zijn de vrouwen en kinderen? - vijf broden en twee vissen.. Hoe kan iedereen zich daarmee voeden en hoe kunnen dan ook nog twaalf korven vol brood overblijven? Wat is daar nu precies gebeurd? Wat is nu precies het wonder?

Maar zijn dat wel de goede vragen? Kunnen we ons niet beter bezig houden met de vraag: waar gaat het in dit evangelieverhaal om? De verleiding is groot om te zeggen: als je deelt, is er altijd genoeg. Kijk maar naar kinderen. Die leren ons dat dat vanzelfsprekend is in plaats van alles voor jezelf willen houden en alleen maar aan jezelf denken.

Maar er is meer. Het gaat om meer dan om je voedsel delen met anderen. Het gaat om Jezus zelf, die zichzelf aanbiedt, die zichzelf geeft als 'voedsel voor onderweg'. Hij is voor mensen die op weg zijn 'de weg, de waarheid en het leven'. Hij deelt ons mee van Zijn Geest, die ons kracht, moed en vertrouwen geeft om onderweg te blijven, om te blijven zoeken naar de zin van ons leven, om te blijven speuren naar wat echt de moeite waard is.

hij is ons kompas, onze zekerheid op een weg van loslaten, niet zeker weten, angst en twijfel, op onze weg van dwalen en zoeken. De eer biedt zichzelf aan, biedt aan om Zijn levensweg te gaan, Zijn weg met ons te delen.

Die weg geeft ons het vertrouwen dat we de goede richting uitgaan. Die weg doet ons bewust worden waar het om gaat in het elven; dat we er niet zijn om het brood van de welvaart, het goede der aarde alleen voor onszelf te houden, dat we er niet zijn om alleen onszelf en onze eigen belangen en behoeften te bevredigen, maar dat we er zijn om wat en wie we zelf zijn te delen met elkaar, om met en bij elkaar tot leven te komen. Amen.